

De regenboog naar Ferry Lane

1

‘Eigenlijk vier ik het liever gewoon met een mariachiband en hamburgers aan het water bij Frank’s Café.’

‘Wat? Heb je dat echt liever dan een elegant feest in mijn prachtige tuinen met professionele cateraars en een strijkkwartet? Écht, Glanna?’ Penelope Pascoe trommelde met haar perfect gelakte nagels op haar telefoon.

‘Ja, écht, mam.’

‘Maar je wordt maar één keer veertig, lieverd, en de Penhaligons van Crowsbridge Hall verwachten waarschijnlijk een enorm festijn.’

‘Goed om te weten dat je onze chique burens al op mijn verjaardag hebt uitgenodigd. En bedankt.’ Glanna Pascoe zuchtte en bekeek zichzelf in de spiegel. Ze haalde haar handen door haar korte blonde haar en veegde wat uitgelopen mascara onder haar ogen weg.

Penelope Pascoe klakte afkeurend met haar tong. Toen verzuchtte ze: ‘Ik zou het zo fijn vinden om je op je verjaardag eindelijk weer eens thuis te hebben. Er wordt bovendien prachtig weer voorspeld en het zal waarschijnlijk zelfs warm genoeg zijn om nog een duik in het zwembad te kunnen nemen.’

Glanna trok zich niks van haar moeders woorden aan. ‘Mijn thuis is hier in Hartmouth, mam, niet bij jou op Riversway.’ Ze

keek op haar horloge. ‘Ik moet gaan – ik heb om zes uur met iemand afgesproken.’

‘Oeh, heb je een afspraakje?’ vroeg Penny enthousiast. ‘Ik had eigenlijk gehoopt dat je rond je veertigste verjaardag eindelijk volwassen zou worden, de liefde van je leven zou vinden en een gezin zou stichten.’

‘Dan zouden al je dromen in één klap uitkomen, of niet?’ vroeg Glanna sarcastisch, maar toen lachte ze. ‘Ik zie het al helemaal voor me. Het perfecte plaatje.’ Haar stem klonk met de seconde verveelder. ‘Twee kinderen – een jongen en een meisje, natuurlijk – vier keer per week een maaltijdbox op de stoep en samen met een partner doen alsof monogamie de enige manier is om op zijn minst quasi-gelukkig te zijn.’

Haar moeder snoof. ‘Je bent niet echt in een goede bui vandaag, of wel?’

‘Je werkt me gewoon nogal op mijn zenuwen, meer niet. En ik denk dat mijn gelukkig getrouwde psycholoog onze sessies niet zozeer afspraakjes zou noemen.’ Glanna schoof haar bruine bril met schildpadmontuur iets hoger op haar prominente neus. ‘En hoe vaak moet ik nou nog zeggen dat ik gelukkig ben met mijn leven zoals het is?’

‘Tja, je psycholoog zal je waarschijnlijk hetzelfde vertellen als ik. Niemand kan alleen écht gelukkig zijn, lieverd. We hebben allemaal weleens wat gezelschap nodig.’

‘Dus daarom heb je alle datingapps ter wereld op je telefoon staan.’

‘Precies! Ik zal zeker niet ontkennen dat ik me in deze villa soms behoorlijk verveel, wat er waarschijnlijk mede mee te maken heeft dat ik een hoger libido heb dan de meeste vrouwen van mijn leeftijd.’

Glanna rolde met haar ogen. ‘Ik heb altijd Banksy nog. Die is een stuk makkelijker dan de gemiddelde levenspartner.’ De

zwarte whippet liet in zijn mandje in de keuken een zacht geknor horen, alsof hij wist dat er over hem gepraat werd.

‘Als je niet oppast, eindig je straks nog als een echte oude vrijster,’ mompelde Penelope Pascoe. Toen zei ze iets harder: ‘Je weet toch wel dat niet iedereen je zo zal kwetsen als Oliver?’

‘Mam! Zo is het genoeg! Ik moet gaan.’

‘Je kunt zaterdag wel op Riversway komen eten, als je wilt?’ vroeg de koppige vrouw.

‘Zaterdag kan ik niet, sorry. Dan werk ik als fotograaf op de bruiloft van Kara Moon.’

‘Dat is de dochter van de veerbooteigenaar, toch? Ik hoop maar dat ze je genoeg betaalt.’ Penelope gaf haar dochter amper genoeg tijd om te antwoorden, waardoor Glanna haar niet kon vertellen dat ze de klus in ruil voor twee maanden verse bloemen voor haar winkel had aangenomen. In haar geliefde Hartmouth Gallery verkocht ze zowel haar eigen kunstwerken als die van andere lokale kunstenaars.

‘En lieverd,’ zei Penelope, ‘mocht je iets van je vader horen, kun je dan doorgeven dat ik hem graag even wil spreken? Hij heeft me al een week niet meer gebeld of bezocht en dat is niks voor hem.’

‘Oké, ik zal het doorgeven. Dag m-’ Glanna kon niet wachten om op te hangen.

Penelope Pascoe wilde echter altijd het laatste woord hebben. ‘En denk er alsjeblieft nog eens over na of je echt geen volwassen feest wilt, lieverd,’ zei ze. ‘Dat lijkt me voor iedereen beter.’ Vervolgens hing ze op.

2

‘Ik vind het zo vervelend dat jij nou nooit eens het gesprek begint.’

Nadat ze haar ergernis had uitgesproken, keek Glanna de kale man met een ronde buik fronsend aan. Ze vroeg zich af of alle psychologen in de regel zachte ogen en een uitdrukingsloos gezicht hadden. Ook vroeg ze zich af of Myles Armstrong stiekem weleens mascara droeg, want daar had hij echt de perfecte wimpers voor.

‘Je weet best dat het zo niet werkt,’ zei Myles met een klein glimlachje om zijn lippen.

Glanna aaide Banksy, die net zijn laatste brokjes uit haar tas gepikt had en nu onschuldig aan haar voeten lag. De nepdiamantjes op zijn halsband glinsterden en de hond liet zijn ogen dichtvallen.

‘Mijn moeder werkt me weer eens op mijn zenuwen. Ze is ook zo’n ongelofelijke snob.’

Zwijgend veegde Myles een pluk hondenhaar van zijn spijkerbroek, waarna hij zijn temperamentvolle cliënte verwachtingsvol aankeek.

Zodra hij Glanna Pascoe een jaar geleden had ontmoet, had hij haar erg graag gemogen. De lange vrouw kleepte zich elke dag alsof ze naar een festival ging en had zonder het te vragen haar

zwarte whippet naar zijn praktijk meegenomen. Nadat ze was gaan zitten, had ze glimlachend gezegd: ‘Hallo. Ik ben Glanna, wat hier in Cornwall volgens mijn moeder “puur” betekent.’ Vervolgens had ze hem met haar grote bruine ogen koeltjes aangekeken, wat ze sindsdien elke sessie deed.

Het had een aardig tijdje geduurd voordat Glanna de man van in de veertig durfde te vertrouwen. Toch had de zachtaardige psycholoog voorzichtig aan haar weten te ontlokken waarom ze naar hem toe gekomen was.

Op het gebied van geestelijke gezondheid was iedereen anders. Glanna had net een kort verblijf in een afkickkliniek achter de rug en was sindsdien actief aan zichzelf blijven werken, waardoor ze al een heel eind op de goede weg was. Dat maakte dat hij haar een erg prettige cliënte vond. Ze had weliswaar de nodige problemen, maar was ook erg intelligent. Ze daagde hem uit. Op een zekere manier deed ze hem aan een volbloed renpaard denken – elegant en erg mooi, maar tegelijkertijd in staat om hem elk moment van haar rug te gooien.

Hij vond dat ze de afgelopen maanden veel vooruitgang had geboekt, waardoor ze bijna klaar was om gezonde relaties aan te gaan en de juiste beslissingen te nemen. En natuurlijk om nuchter te blijven.

Glanna had tot nu toe een erg spannend leven geleid, maar ook de nodige moeilijkheden gekend die ze nu probeerde te verwerken. Ze was opgegroeid in Cornwall en had na het behalen van haar middelbare schooldiploma met haar vriendin Carmel uit Crowsbridge over de hele wereld gereisd. Net als Glanna kwam Carmel uit een goede familie, waardoor ze in haar jeugd weinig financiële zorgen had gehad. Tijdens een bootfeestje op Ibiza

had ze de graaf van Newham leren kennen, van wie ze al gauw zwanger raakte. Na hun bruiloft was ze in zijn landhuis in Dorset getrokken, waar ze nog twee kinderen kreeg en geregeld in chique tijdschriften als *Country Lives* verscheen.

In haar jonge jaren was Glanna als ze niet op reis was teruggekeerd naar het huis van haar ouders op Riversway, hun landgoed in Crowsbridge. Dat lag aan de andere kant van het water van Hartmouth, waar ze nu haar galerie had. Op Riversway had ze haar tijd vooral tekenend en schilderend doorgebracht in de houten studio die haar vader aan het water voor haar gebouwd had. Om geld te verdienen werkte ze af en toe in het bezoekerscafé van Crowsbridge Hall, een indrukwekkend landhuis dat een echte toeristische trekpleister geworden was.

Pas toen haar moeder erop aangedrongen had dat Glanna iets van haar leven moest maken, was ze op vijftientigjarige leeftijd naar Londen vertrokken om een kunstopleiding te volgen. Penelope Pascoe had haar collegegeld betaald en een paar jaar later was Glanna met hoge cijfers afgestudeerd.

Na haar studie koos Glanna ervoor in de stad te blijven wonen om haar studentenleven voort te zetten, maar nu zonder de discipline die nodig geweest was om voor haar opleiding te slagen. Zodra ze niet meer aan de hoge eisen van de universiteit hoefde te voldoen, verloor ze zich in het nachtleven. Ze dronk vrijwel dagelijks wodka, experimenteerde met allerlei soorten drugs en deelde het bed met een eindeloze stroom mannen en vrouwen. Haar driftige karakter en onbetrouwbare gedrag strookten niet met haar kunsttalent en dus gaf ze de voorkeur aan simpele bijbaantjes, die ze vaak binnen een paar maanden weer kwijtraakte. Ze deed wel veel interessante ervaringen op en werkte onder meer in een exclusieve boetiek en als receptioniste voor een castingbureau.

In Cornwall organiseerde Penelope Pascoe ondertussen het

ene na het andere rijkeluisfeestje, waar ze zo druk mee was dat ze haar dochter alleen nog financieel steunde – zonder Glanna's gevaarlijke gedrag daadwerkelijk onder ogen te willen zien. In de jaren na haar dertigste verjaardag raakte Glanna de controle over haar leven dan ook steeds meer kwijt.

Door de dubbele deuren van Myles' comfortabele praktijkruimte keek Glanna naar de glinsterende zee in de verte. Het was een warme junidag en de blauwe lucht weerspiegelde in het water. Ze kon de geel met rode veerboot met de naam Happy Hart aan de overkant van het water nog maar net in Crowsbridge zien aanleggen. Een paar andere boten voeren rustig vanuit de haven naar de oceaan. Het serene beeld was, zo wist Glanna, de stilte voor de storm. Want zodra de kinderen eind juli vrij waren van school en de toeristen en jachteigenaren naar Hartmouth afreisden, zou het hier een drukte van belang zijn. Dat was weliswaar goed voor haar galerie, maar maakte het ook net iets moeilijker om een plekje in haar lievelingsrestaurants te vinden.

'Glanna, ben je er nog?'

'Sorry, Myles. Nu ik bijna veertig ben, denk ik gewoon steeds meer over mijn leven na.'

'Vertel.'

'Ik vraag me vooral af waar de afgelopen tien jaar in vredesnaam gebeven zijn.' Met een diepe zucht keek ze weer uit het raam. 'Ik heb zoveel tijd verspild.'

'Leerzame tijd is nooit verspilde tijd. En er valt altijd wel iets te leren, Glanna, hoe jong of oud we ook zijn.'

De vrouw tegenover hem glimlachte lichtjes. 'Ik moet steeds denken aan mijn studententijd en de periode daarna, aan mijn relatie met Oliver en mijn terugkeer naar Cornwall... Komende herfst woon ik alweer twee jaar in Hartmouth en bestaat mijn galerie dus net zo lang. Het is allemaal zo snel gegaan.' Ze aaide haar whippet nog eens en Myles hoorde dat ze diep inademde.

‘En mijn moeder laat me maar niet met rust. Ze zegt steeds dat ik me nu toch eindelijk eens moet settelen.’ Glanna ging op verontwaardigde toon verder. ‘Maar wat nou als ik me helemaal niet wil settelen? Wat nou als ik als vrijgezel en zonder kinderen hartstikke gelukkig ben?’

‘Ben je dat dan? Gelukkig?’

Er viel een lange stilte. ‘Ja! Ja, ik ben gelukkig.’

‘Daar moest je anders wel even over nadenken, mevrouw Pascoe.’

‘Nu moet je me niet meteen aan een of andere psychologische analyse onderwerpen, Myles.’ De wijze man zweeg. ‘En daar wil ik het vandaag ook helemaal niet over hebben.’

‘Oké.’ Myles wachtte geduldig af.

‘Oliver heeft me ooit aangemoedigd om die eitjes te laten invriezen,’ zei Glanna. ‘Had hij dat maar niet gedaan. Ik krijg er alleen maar een schuldgevoel van.’

‘Die eitjes?’

‘Oké, oké. Mijn eitjes.’

Myles knikte langzaam. ‘Maar waarom voel je je precies schuldig? En tegenover wie?’ Dit was nog maar de tweede keer dat Glanna hierover begonnen was en dus spitste hij zijn oren.

‘Het is alsof er ergens in een vrieskist een stukje van mij ligt te wachten tot er iets gebeurt... maar er gáát niks gebeuren en dat vind ik zo’n naar idee. Ik ben boos. Boos dat ik aan iets begonnen ben wat ik nooit zal afmaken. En boos dat ik me destijds zo makkelijk door Oliver heb laten ompraten.’

‘En het schuldgevoel? Waar komt dat vandaan?’ vroeg Myles nog eens.

‘O, weet ik veel,’ zei Glanna ongeduldig. ‘Ik denk dat ik me schuldig voel om wat er had kunnen gebeuren, of zoiets. Dat komt waarschijnlijk mede doordat de huidige maatschappij vrouwen die geen kinderen willen nog altijd een schuldgevoel

aanpraat. Alsof er iets mis met ons is en we zonder kinderen allemaal rare kattenvrouwwtjes worden.’

‘Niemand kan je zomaar iets aanpraten, Glanna. Je hebt altijd een keuze wat je wel of niet toelaat, wat ook geldt voor een schuldgevoel dat anderen je willen opleggen.’

‘Ja, oké, maar steeds als iemand me vraagt of ik kinderen heb wil ik antwoorden: “Nee, die heb ik niet. Want ik hou van mijn vrijheid. Ik hou van mijn rust. Ik vind het fijn om mijn geld aan mezelf te kunnen uitgeven. Ik wil gewoon geen kinderen.” Maar dat zeg ik niet. Nee, ik glimlach gewoon en zeg: “Nee, nog niet.”’ Ze krabde met woeste bewegingen aan haar achterhoofd. ‘Het is niet dat ik niet van kinderen hou. Maar ik wil gewoon de verantwoordelijkheid niet, denk ik. Ach, weet ik veel.’

Ze speelde wat met Banksy’s riem, waarop de slaperige whippet een geërgerde zucht liet horen. ‘Ik hield echt ontzettend veel van Oliver.’ Haar stem brak. ‘Ik begreep best dat hij wel een gezin wilde. En wie was ik om die droom in de weg te staan?’

‘Moeilijk.’ Myles knikte.

‘Wat? Het besef dat ik alleen niet genoeg voor hem was?’ Glanna keek op haar horloge en stond toen op. Banksy piepte verontwaardigd. ‘Ik moet gaan.’

‘Maar je bent hier pas twintig minuten.’ Myles zag dat de tranen zijn cliënte in de ogen stonden, wat bijna nooit gebeurde.

‘Ik betaal je gewoon voor het volle uur.’

‘Daar gaat het me niet om.’ Zijn stem klonk hartelijk. ‘Dit is jouw sessie en daar mag je mee doen wat je wilt. Kom woensdag anders nog even langs om hem af te maken.’

Glanna trok haar hond met zich mee naar de deur, waarop Banksy een geërgerd blafje liet horen. Over haar schouder zei ze: ‘Ik laat het je nog wel weten.’

3

‘Heerlijke verse aardbeien, twee pond per bakje, drie pond per twee,’ riep Charlie Dillon vanuit zijn kraam. De markt was al in volle gang toen Glanna vanuit Monique’s Café met haar favoriete afhaalkoffie de heuvel af liep.

De hoogzwangere Kara zette net een emmer zonnebloemen neer die ze vanuit haar winkel naar buiten gedragen had. Zodra ze Glanna zag, wenkte ze haar naar haar bloemrijke kraam toe.

‘Hé, Glanna. Hoe is het?’

‘Goed, goed. Ik heb net een lekkere macchiato bij Monique gehaald. Daar zit volgens mij zoveel cafeïne in dat zelfs een lui-aard er hyperactief van zou worden.’

‘Zeg dat wel. Ik vraag me af hoe Enrico en Breda hem maken. Billy heeft er vanmorgen ook een op en zegt dat hij zoveel energie heeft dat hij de veerboot eigenhandig naar de overkant van het water zou kunnen duwen.’

‘Ik snap opeens een stuk beter hoe je aan die buik gekomen bent,’ zei Glanna, waarop Kara vrolijk begon te lachen en haar volle borsten op en neer deinden.

‘Zoveel gebeurt er de laatste tijd anders niet tussen de lakens.’ Kara wees naar haar buik. ‘Het laatste wat ik wil is dat onze twee kleintjes vlak voor de bruiloft opeens naar buiten willen, en bovendien ben ik de laatste tijd ook totaal niet in de stemming voor seks.’

‘Krijgen jullie een tweeling? Dat wist ik helemaal niet.’

‘Ja, we dachten dat het misschien een generatie zou overslaan, maar dat is dus niet het geval. Hopelijk zal ik dit niet nog een keer hoeven doen.’

‘Trouwen of kinderen krijgen?’ vroeg Glanna grappend, waarna ze een slokje van haar hete koffie nam.

Kara lachte en zette haar hand op haar heup. ‘Als het aan Billy lag, zouden we met zijn tweeën een compleet nieuw team voor Penrigan United op de wereld zetten.’

Glanna glimlachte en begon toen over iets anders. ‘Hoe laat heb je me morgen nodig op de receptie? En wil je nog steeds wat we besproken hebben of ben je in de tussentijd van gedachten veranderd?’

‘Om een uur of zes, als het kan. En ik wil nog steeds geen formele foto’s. Die vind ik altijd zo verschrikkelijk. Schiet maar gewoon wat gezellige plaatjes voor Frank’s Café, met het water op de achtergrond. En een paar mooie zwart-witfoto’s zou ik ook fijn vinden. Als er wat geschikte kiekjes bij zitten voor in ons appartement en een paar voor onze families, vind ik het al snel goed.’

‘Oké, prima.’ Glanna keek naar de zon. ‘Het ziet ernaar uit dat het een heerlijk warme dag wordt, dus dat is fijn.’

Kara rolde met haar ogen. ‘Nou, mij kan die warmte gestolen worden. Als ik nog meer uitdij, pas ik straks alleen nog in een tent in plaats van mijn jurk. O, en als je mijn buik zo veel mogelijk buiten beeld kunt houden, zou ik dat erg fijn vinden.’

Glanna lachte. ‘Je ziet er prachtig uit, Kara. Je straalt helemaal. Dat zegt iedereen altijd over zwangere vrouwen, toch?’

‘Zo voel ik me alleen totaal niet. Ik ben continu moe en geïrriteerd. En waarschijnlijk val ik morgen nog voor het feest in slaap.’

‘Zorg dan maar dat Billy niet te veel koffie drinkt.’ Glanna zette haar kartonnen beker op Kara’s kraam en haalde een lange rode

roos uit een van de metalen emmers op de grond. Ze hield de bloem tegen haar neus en ademde zijn zoete geur diep in. ‘Waarom wachten jullie eigenlijk niet gewoon tot na de geboorte?’

‘Waarom wil ik per se een walrus van een bruid zijn, bedoel je?’ Kara grijnsde.

‘Zo kun je het natuurlijk ook zeggen...’ Glanna lachte naar haar.

‘Billy is wat dat betreft nogal traditioneel en wil graag dat de twee kleine Dillons na onze trouwdag geboren worden. Ik heb nog een maand te gaan, dus als het goed is redden we dat net. Vraag me niet waarom we niet gewoon in de lente getrouwd zijn. We hoeven alleen nog namen voor ze te bedenken die goed bij hun achternaam passen. Ik ben blij dat we al een Bob de hond in de familie hebben, want anders had Billy het waarschijnlijk hilarisch gevonden om die naam te gebruiken.’

‘Bob Dillon – ha! Misschien kunnen jullie ze wel Doris en Dennis noemen. Dat allitereert wel mooi,’ zei de prachtige blonde Star Murray terwijl ze vanaf haar sieradenkraam naar haar beste vriendin Kara liep. ‘Ik zie al helemaal voor me hoe ze hier over een paar jaar rondrennen. Twee kleine roodharige deugnieten.’

Net toen ze klaar was met praten, liet de zwartharige baby in de draagzak op haar borst een oorverdovende scheet. ‘Matthew Murray, hoe durf je! En nog waar de dames bij zijn ook!’

‘Arme schat.’ Kara streek voorzichtig met haar vinger over zijn haar. ‘Doris en Dennis... je moeder heeft niet zo veel smaak, hè?’ Ze wendde zich weer tot Star. ‘Hoe weet je trouwens zo zeker dat het niet twee jongens of twee meisjes worden, mevrouw Murray? Of dat ze misschien wel het donkere haar van hun vader erven?’

‘Sorry dat ik jullie onderbreek,’ zei Glanna, ‘maar mijn macchiato wordt koud en ik kan de galerie maar beter snel opengooien. Ik ben eigenlijk al te laat.’ Ze bukte om de roos terug in zijn emmer te zetten.

‘Hou die maar,’ zei Kara. ‘Ik zie je morgen. En na de bruiloft ben ik een paar dagen vrij, maar daarna zal ik meteen je eerste boeket maken.’

‘Fijn, bedankt.’ Glanna keek naar haar roos. ‘Deze heb ik al een hele tijd niet meer gekregen – en zoals ik al zei hebben mijn boeketten geen haast. Hoewel... eind volgende week open ik een nieuwe tentoonstelling met zeeschilderingen, dus dan zou een mooie bos erg welkom zijn.’ Ze had zowel in Hartmouth als de omliggende dorpen posters opgehangen en ook op haar website het nieuws over haar tentoonstelling gedeeld. Nadat ze de twee jonge vrouwen gedag gezegd had, liep ze naar haar winkel.

Kara keek haar na. ‘Wat is ze toch prachtig lang en slank.’

‘Toch vind ik haar ook altijd iets verdrietigs hebben,’ zei Star bedachtzaam, waarna er opeens een frons tussen haar ogen verscheen. ‘Pfoe! Ik geloof dat er iemand een schone luier nodig heeft!’